

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. Danuše K.**, narozená xxx
bytem xxx, správkyň dědictví po zemřelém Mgr. Leonardu
K.
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1,
Opletalova 1535/4

proti

- žalovaným: 1) **XIO.CZ, a.s.**, IČO 26226260, se sídlem Praha 3, Soběslavská 2064/48
zastoupený opatrovníkem Mgr. Davidem Belhou, advokátem se sídlem Praha 2,
náměstí Jiřího z Poděbrad 1382/2
- 2) **SC Servis, s.r.o.**, IČO 46709088, se sídlem Praha 3, Soběslavská 2064/48
zastoupený advokátem Mgr. Zbyškem Jarošem se sídlem Praha 4, Pobočná 1395/1
- 3) **Česká spořitelna, a.s.**, IČO 45244782, se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. se sídlem Praha 1,
Křižovnické náměstí 193/2
- 4) **Raiffeisenbank a.s.**, IČO 49240901, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b
- 5) **Cleverlance Enterprise Solutions a.s.**, IČO 27408787, se sídlem Praha 7,
Dukelských hrdinů 564/34
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Roubíkem se sídlem Praha 7, Dukelských
hrdinů 564/34
- 6) **Ing. Tomáš M.**, narozený xxx, bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Roubíkem se sídlem Praha 7, Dukelských
hrdinů 564/34
- 7) **Ing. Jiří Š.**, narozený xxx, bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Zbyškem Jarošem se sídlem Praha 4, Pobočná 1395/1
- 8) **CTS TRADE IT a.s.**, IČO 01798189, se sídlem Praha 4, Olbrachtova 2006/9

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Roubíkem se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 564/34

- 9) **Mgr. Štefan H.** se sídlem Praha 14, Bryxova 754/70, IČ 65405285,
zast. Mgr. Tomášem Roubíkem, advokátem se sídlem Praha 8, Voctářova 2500/20a

o ochranu autorských práv

takto:

I. Žaloba na určení, že Mgr. Leonard K., r.č. xxx, je autorem počítačové databáze programů „XIOPortfolioServer“ a „XIOPortfolioClient“ a počítačové databáze programu SC Office V5.0. - softwarového systému sloužícího finančním institucím jako obchodní, evidenční a investiční systém související s problematikou obchodování českých a zahraničních cenných papírů, především problematiky úschovy, správy a uložení cenných papírů, transakcí s těmito cennými papíry a jejich zaúčtování,

s e z a m í t á.

II. Žaloba na určení, že žalobkyně jako dědic po zesnulém Mgr. Leonardovi K. vykonává majetková autorská práva k počítačovým programům „XIOPortfolioServer“ a „XIOPortfolioClient“ a počítačovému programu SC Office V5.0. - softwarový systém sloužící finančním institucím jako obchodní, evidenční a investiční systém související s problematikou obchodování českých a zahraničních cenných papírů, především problematiky úschovy, správy a uložení cenných papírů, transakcí s těmito cennými papíry a jejich zaúčtování,

s e z a m í t á.

III. Žaloba, podle které jsou žalovaní povinni se společně a nerozdílně zdržet neoprávněného nakládání s počítačovými programy „XIOPortfolioServer“ a „XIOPortfolioClient“ a počítačovým programem SC Office V5.0. -softwarový systém sloužící finančním institucím jako obchodní, evidenční a investiční systém související s problematikou obchodování českých a zahraničních cenných papírů, především problematiky úschovy, správy a uložení cenných papírů, transakcí s těmito cennými papíry a jejich zaúčtování,

s e z a m í t á.

IV. Žaloba, podle které jsou žalovaní povinni společně a nerozdílně uhradit žalobkyni částku ve výši 30.000.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku,

s e z a m í t á.

- V. Žalobkyně je povinna zaplatit na náhradu nákladů řízení každému žalovanému částku:
- druhému a sedmému žalovanému každému 549.020,56 Kč k rukám Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta se sídlem Praha 4, Pobočná 1395/1
 - třetímu žalovanému 753.905,02 Kč k rukám JUDr. Karla Muzikáře, LL.M., advokáta se sídlem Praha 1, Křížovnické náměstí 193/2
 - čtvrtému žalovanému 1.800,- Kč
 - pátému a šestému žalovanému každému 438.127,80 Kč a osmému a devátému každému 123.166,63 Kč, vše k rukám Mgr. Tomáše Roubíka, advokáta se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 564/34,
vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou 24.8.2005 se žalobkyně jako fyzická osoba, matka zůstavitele Mgr. Leonarda K. a dědička ze zákona, domáhala žalobou na porušení autorských práv proti žalovaným, označeným "XIO.CZ, Soběslavská 48, Praha 3, za představenstvo společnosti žalují Ing. Tomáše M., MUDr. F., SC Servis, s.r.o., Soběslavská 48, Praha 3, Ing. Jiří Š., jednatel SC Servis" a domáhala se toho, že "žalovaný je povinen uznat autorská práva Mgr. Leonarda K. k softwarovým produktům a uhradit žalobci v plné výši náhradu vzniklé škody zneužitím těchto autorských práv, to vše s 10% úrokem z prodlení do tří dnů od právní moci rozsudku". Po skutkové stránce pouze tvrdila, že její syn, který zemřel xxx při dopravní nehodě, byl autorem softwaru, který vložil do společnosti XIO.CZ. Teprve z následujících podání žalobkyně v souvislosti s odvoláními do usnesení o přeručení řízení, o neustanovení zástupce z řad advokátů a neosvobození od soudních poplatků soud zjistil, že software, o který se jedná, by měl být veden pod názvem XIOPortfolioServer a druhý XIOPortfolioClient.
2. Usnesením ze dne 4.10.2007 čj. 32C 116/2005-141 soud nepřiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků, zamítl návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů a návrh podaný 24.8.2005 odmítl, protože přes opakované výzvy soudu žalobkyně neodstranila vady podání, i když k nim byla vyzvána, nebylo zřejmé, k porušení kterých autorských práv došlo, o jaký software se jedná, nebylo vymezeno autorské dílo, do jehož práv mělo dojít k zásahu, nebyl ani zřejmý okruh účastníků na straně žalované, skutková stránka nebyla vůbec popsána.
3. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 27.6.2008, čj.3 Co 1 /2008-151, usnesení soudu prvního stupně potvrdil ve výrocích I., II., jinak je zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Vrchní soud vyslovil, že soud při poučování a výzvách k odstranění vad žaloby nepostupoval důsledně, neuvedl, jak mají být vady odstraněny a žaloba doplněna, žalobkyně měla uvést alespoň základní skutková tvrzení a řádně označit žalované. Vrchní soud dovodil, že žalobkyně byla nepochybně schopna uvést tyto základní náležitosti, když sama, jak tvrdí a dokládá, je ustanovena správkyní dědictví po zemřelém synovi, je předsedkyní představenstva první žalované společnosti a zřejmě má vysokoškolské vzdělání.
4. V následných podáních žalobkyně, která se stále označovala pouze jménem a adresou, tedy jako fyzická osoba, tvrdila, že předmětný software se měl nazývat Xportfolioserver, případně "XPS".
5. Usnesením ze dne 21.11.2008 čj. 32C 116/2005-217 soud opět odmítl návrh žalobkyně podaný 24.8.2005. Žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad podání, aby jednoznačně označila každého žalovaného, stručně a jasně doplnila skutková tvrzení ohledně zásahu do autorského práva, tedy kým a jakým způsobem došlo k porušení, tedy jak a čím každý z označených žalovaných zasahuje do práv postoupených po zemřelém a navrhla výrok rozsudku. Žalobkyně k této výzvě soudu změnila a rozšířila okruh žalovaných, ke skutkovým tvrzením uvedla, že k zásahu do autorského práva mělo dojít tím, že žalování tvrdí, že XPS - autorské dílo Mgr. K. je kolektivním dílem zaměstnanců XIO.CZ a.s. Soud tedy dospěl k závěru, že není stále jednoznačně zřejmé, co žalobkyně po každém z žalovaných požaduje, jakým způsobem bylo zasaženo do autorských práv postoupených po zemřelém s tím, že když žalování něco tvrdí, nemůže to být zásahem do autorského práva. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30.7.2009 čj. 3 Co 90/2008-225 potvrdil usnesení soudu prvního stupně s tím, že se žaloba odmítá.
6. K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud usnesením ze dne 24.3.2011 čj. 30 Cdo 2769/2010-282 zrušil jak usnesení Vrchního soudu, tak usnesení Městského soudu a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V této fázi řízení byl okruh účastníků podle

záhlaví předmětného usnesení takový, že žalovanými byli za 1. XIO.CZ. a.s., 2. Ing. Tomáš M., 3. MUDr. Pavlína F., 4. Pavla M., 5. Ing. Petr F., 6. SC Servis s.r.o., 7. Ing. Jiří Š., 8. ČS, a.s., 9. Raiffeisenbank a.s. a 10. Cleverlance enterprise solutions a.s.

7. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že porušení autorských práv spočívá v prodeji software firmou XIO.CZ a.s. společností SC Servis s.r.o. po úmrtí autora programu. Tvrdí, že autorovi byla udělena ochranná známka, žalobkyně pak vyvozuje svoji aktivní věcnou legitimaci jako dědice po autorovi a předmětný software specifikuje jako "KIT a databázi XioPortfolio" s tím, že název dodatečně upřesní. Vyslovil, že žaloba postrádá určitý žalobní petit, tvrdí, že softwarový XioPortfolioServer byl prodán přes společnost SC Servis s.r.o. společností Raiffeisenbank a.s. Nejvyšší soud dále v odůvodnění svého rozhodnutí popisuje další sled doplnění ze strany žalobkyně, tak jak následovala její jednotlivá podání a jak následovaly další a další výzvy soudu k odstranění vad. Uvedl výslovně, že řízení nebylo zatíženo vadou, pokud soud nerozhodoval o přistoupení účastníků na straně žalované dle § 92 o.s.ř., protože taková vada by mohla nastat pouze ve fázi, kdy soud projednává řádnou žalobu, do té doby není důvod, aby soud jednal s žalovanou stranou a tím, aby žalovaným vznikaly náklady. Vyslovil, že i když žalobkyně v žalobě a v následujících 8 podáních neuvedla všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti a neoznačila důkazy k prokázání svých tvrzení, tedy dosud beze zbytku nesplnila svou povinnost tvrzení a povinnost důkazní, lze z údajů dosud jí uvedených dovodit skutečnosti, kterými byl alespoň vymezen předmět řízení po skutkové stránce a čeho se žalobkyně domáhá. Povinnosti tvrzení a důkazní může žalobkyně splnit dodatečně, ať již při přípravě jednání nebo při jednání před soudem prvního stupně. Žaloba již netrpí takovými vadami, pro jejichž nedostatek by nebylo možné v řízení pokračovat a které by odůvodňovaly odmítnutí žaloby.
8. Zdejší soud je vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího soudu v tom smyslu, že předmět sporu je po skutkové stránce již vymezen. Za tohoto stavu soud přiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků na základě jejího potvrzení o majetkových poměrech a ustanovil jí advokáta pro další řízení k ochraně jejích zájmů, zároveň vyzval žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení, označení autorského díla a okruhu účastníků ve smyslu § 43 o.s.ř. s poučením, že nevyhoví-li výzvě soudu, bude návrh jako nezpůsobilý k projednání v konkrétních částech odmítnut dle § 43 odst. 2 o.s.ř. Na základě podání doručeného soudem 14.12.2011 pak soud akceptoval žalobkyní označený okruh účastníků na straně žalované, a to :
- Žalovaný č. 1: XIO.CZ, a.s.**, se sídlem Praha 3, Vinohrady, Soběslavská 48, PSČ 130 00, IČ:26226260,
- Žalovaný č. 2: SC Servis, s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Soběslavská 48, PSČ 130 00, IČ: 46709088,
- Žalovaný č. 3: Česká spořitelna, a.s.**, se sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, PSČ 140 00, IČ: 45244782
- Žalovaný č. 4: Raiffeisenbank a.s.**, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, PSČ 140 78, IČ: 49240901
- Žalovaný č. 5: Cleverlance Enterprise Solutions a.s.**, se sídlem Praha 4, Nusle, Na Zámecké 8/410, PSČ 140 00, IČ: 27408787
- Žalovaný č. 6: Ing. Tomáš M.**, nar. xxx, bytem xxx
- Žalovaný č. 7: Ing. Jiří Š.**, nar. xxx, bytem xxx.
9. Po skutkové stránce pak žalobkyně v tomto návrhu tvrdila, že se domáhá ochrany postmortálních osobnostních práv autorských dle § 11 odst. 5 zák.č. 121/2000 Sb., ochrany před neoprávněným zásahem do svých majetkových autorských práv podle § 40 odst. 1 téhož zákona a vydání bezdůvodného obohacení a náhrady škody vzniklé z neoprávněného zásahu do autorských práv k počítačovému programu

XioPortfolioServer V4.0 a XioPortfolioClient V4.0 a počítačovému programu SC Office V5.0 dle § 451 a násl. a § 420 a násl. zák.č.40/1964 Sb. ve spojení s ustanovením § 40 odst.4 autorského zákona. Tvrdila dále, že její zesnulý syn počítačové programy vytvořil jako autorské dílo, původně na základě smlouvy o dílo z 5.8.1998, kterou uzavřel se společností SC Servis s.r.o, tedy 2.žalovaným, kdy vznikl počítačový program s názvem SC Office. Od roku 1999 pak syn žalobkyně pracoval na nové verzi tohoto díla pod názvem SC Office V5.0, dále začal vyvíjet další trojvrstvou databázi nazvanou Kompakt, jako novou generaci počítačového programu SC Office. Od roku 2001 začal autor toto dílo označovat samotným názvem XioPorfolioServer a XioPortfolioClient. Toto dílo má několik verzí, které jsou označovány vzestupným číselným označením. Podle smlouvy o dílo ze dne 10.11.2002 uzavřené mezi synem žalobkyně a společností XIO.CZ a.s., tedy 1.žalovaným, měla být synem žalobkyně poskytnuta licenční práva k tomuto dílu i když žalobkyně nemá podepsanou verzi této smlouvy k dispozici. Dále žalobkyně tvrdila, že jí není známo, kde se nacházejí zdrojové verze všech tří programů, ale 3. žalovaný Česká spořitelna, a.s. a 4.žalovaný Raiffeisenbank a.s. disponovaly již přede dnem úmrtí syna žalobkyně a nadále disponují se skompilovanými verzemi těchto děl ve spustitelném souboru. V tomto podání také žalobkyně tvrdila svou aktivní legitimaci z titulu, že je jedním ze zákonných dědiců majetkových autorských práv a je aktivně legitimovaná i na základě § 11 odst. 5 autorského zákona jako osoba autorovi blízká. K 5., 6. a 7. Žalovanému pak žalobkyně nedoplnila po skutkové stránce, čím z jejich strany mělo dojít k neoprávněnému zásahu do autorských práv jejího zemřelého syna, označila žalobní návrh ve formě určení, že její zemřelý syn je autorem tří označených programů, že se určuje, že žalobkyně vykonává jeho majetková autorská práva k těmto programům, jako dědic, žalovaní měli být společně a nerozdílně povinni se zdržet neoprávněného nakládání s těmito počítačovými programy, společně a nerozdílně jí vydat neoprávněně držené zdrojové kódy k těmto počítačovým programům a zaplatit částku 30.000.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení také společně a nerozdílně. I tento návrh je žalobkyní podepsán pouze jako fyzickou osobou.

10. V následném podání po vyjádření žalovaných pak žalobkyně tvrdila, že žaloba směřuje proti více žalovaným, platí tedy, že účastníci mají postavení samostatných společníků, protože žalobkyně se domáhá svých nároků z důvodu, že všichni žalovaní neoprávněně nakládali s dílem XPS a SC Office V5.0, protože bez právního důvodu především uzavírali licenční smlouvy, na základě kterých poskytovali licenci k těmto dílům, aniž by k tomu byli oprávněni. Specifikaci díla XPS a SC Office V5.0 dostatečně doložila listinami, na druhou stranu zároveň tvrdila, že smlouvy mezi SC Servis a Raiffeisenbank jsou neplatné z toho důvodu, že dílo XPS není jednoznačně určeno. Tvrdila dále, že 5.žalovaná poskytuje 4.žalované služby k užití předmětného díla, které 4.žalovaná i nadále užívá bez právního důvodu. I toto podání je žalobkyní podepsáno jako fyzickou osobou.
11. V následném vyjádření k vyjádření zbývajících žalovaných žalobkyně opět navrhla výrok rozsudku, v tomto označuje předmětné programy jako XioPortfolioServer V4.1, XioPortfolioClient V4.1 a počítačový program SC Office V5.0.
12. Při jednání dne 9.1.2013 byla žalobkyně poučena o nutnosti specifikovat jednoznačně žalobní petit a doplnit skutková tvrzení v tom směru, od kdy do kdy a jakým způsobem měl každý z žalovaných užívat neoprávněně autorská díla, která jsou předmětem tohoto sporu. Na toto jednání reagoval 1.žalovaný, ovšem jednající Mgr. Danuší K. jako předsedkyní představenstva, doložil i další listinné důkazy, mimojiné smlouvu o dílo s datem 1.3.2004, kromě toho v této souvislosti žalobkyně a 1.žalovaný navrhli smírné řešení celého sporu.

13. K výzvě soudu posléze žalobkyně doplnila, že předmětem soudního řízení by měly být všechny verze počítačových programu XioPortfolioServer a XioPortfolioClient, tvrdila, že Mgr. K. byl autorem všech verzí počítačových programů takto označených, tvrdila, že Mgr. K. jako OSVČ vytvářel různý software pro různé firmy. V květnu 2000 podepsal smlouvu i s 2.žalovaným, load verze těchto databází pak nainstaloval v roce 2002 v České spořitelně a.s., tedy u 3.žalovaného a na jaře roku 2003 u 4.žalovaného. Po jeho úmrtí xxx licenční smlouvy s ním podepsané pozbyly platnost, tvrdila, že ode dne úmrtí byly 3.žalovaným aplikace užívány bez právního důvodu, 2.žalovaný ani za užívání nic neplatil do dědické podstaty. Vzhledem k tomu, že po úmrtí Mgr. K. se ze společnosti 1.žalovaného ztratily všechny smlouvy, které on podepsal, proto nelze přesně určit, od kdy a který z žalovaných neoprávněně dílo zesnulého užívá. Počátek užívání stanovila u 1.žalovaného ode dne úmrtí zůstavitele, počítačové programy 1.žalovaný předal 2.žalovanému na základě licenční smlouvy ze dne 24.6.2004, pak 4.žalovanému, tedy Raiffeisenbank a.s.. Zisky nebyly předány do dědické podstaty 1.žalované, také poskytl servis počítačových programů pro 3.žalovaného, tedy Českou spořitelnu a.s. Nechal modifikovat software panem H. a používal je i pro další banky. 2.žalovaný začal neoprávněně užívat load verze ode dne xxx, ty také ode dne úmrtí Mgr. K., 3.žalovaný pak začal neoprávněně užívat počítačové programy také ode dne úmrtí Mgr. K. a užívá je dodnes. 4.žalovaný také začal neoprávněně load verze počítačových programů ode dne úmrtí Mgr. K., 4.žalovaný rovněž, 5.žalovaný pak ode dne 1.2.2006, kdy k němu přešli bývalí zaměstnanci 1.žalovaného včetně 6.žalovaného. 5.žalovaný pak do nich dodnes neoprávněně zasahuje, kromě toho k programům poskytuje za úplatu servis a tím se také obohacuje na úkor dědiců. 6.žalovaný začal neoprávněně užívat zdrojové verze počítačových programů ode dne, kdy mu je odcizené předala Věra M. po smrti Mgr. K.. 6.žalovaný pak užívá neoprávněně počítačové programy dodnes, protože je manažerem projektu XPS přejmenovaného na CTS ve společnosti 5.žalovaného. 7.žalovaný pak opět začal užívat neoprávněně počítačové programy ode dne úmrtí Mgr. K. a užívá je dodnes. Užívá je neoprávněně tak, že licence k nim poskytoval prostřednictvím 2.žalovaného bankovním subjektům. Žalobkyně dále navrhla přistoupení dalšího žalovaného, jako účastníka řízení, a to osmého v pořadí, tedy CTS TRADE IT a.s. s tím, že tento má neoprávněně zasahovat do počítačových programů jako právní nástupce části žalovaného č.5, a to k datu 18.6.2013 dále. Původně 5.žalovaný tedy odpovídá do té doby za neoprávněné užívání programů. I když Městský soud v Praze přistoupení tohoto účastníka zamítl, k odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze toto rozhodnutí změnil tak, že je připustil.
14. Následně žalobkyně navrhla přistoupení dalšího účastníka, jako devátého v pořadí na straně žalované Štefana H., tvrdila, že ten neoprávněně zasáhl do autorských práv zemřelého Mgr. K. tím, že ve vztahu ke společnosti 4.žalovaného se prezentoval jako zhotovitel díla XPS a poskytl společnosti 1.žalované autorská práva k tomuto dílu. V této souvislosti pak žalobkyně označila jako předmět žaloby programovou databázi XioPortfolioServer V4.0 a XioPortfolioClient V4.0. I v rozsahu tohoto označeného posledního žalovaného Městský soud v Praze nepřipustil jeho přistoupení, ale k odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze toto rozhodnutí změnil tak, že ho připustil.
15. Při jednání dne 18.3.2019 právní zástupce žalobkyně potvrdil, že v rámci tohoto řízení nyní žalobkyně vystupuje pouze jako správce dědictví. Potvrdil, že na žalobě trvá s tím, že předmětem sporu jsou počítačové programy tak, jak jsou označené v podání ze dne 16.2.2014 (čl. 870 spisu) .

16. Žalovaný č.1 XIO.CZ, a.s. nárok žalobkyně zcela neuznal s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou, namítal, že žalobkyně se domáhá uvedených nároků jednak jako zákonná dědička po Mgr. Leonardu K. a jednak jako správkyně dědictví, kterou byla ustanovena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10.2.2006 čj. 20 D 1112/2003-393, a také jako osoba blízká dle § 11 odst. 5 zák.č. 121/2000 Sb. V prvním případě se jedná o situaci, kdy nemůže s majetkem náležejícím do dědictví, který byl svěřen správci dědictví, nakládat nebo s ním činit jiná opatření, dokud správa dědictví trvá s odkazem na § 480a odst. 4 zák.č.40/1964 Sb. I kdyby nebyl ustanoven správce dědictví, byla by žalobkyně oprávněna zahájit probíhající řízení pouze se svolením soudu dle § 175r odst. 1 o.s.ř. Předmět žaloby, kterým je mimo jiné náhrada škody a vydání bezdůvodného obohacení v částce 30.000.000 Kč zcela jednoznačně nespadá do rámce obvyklého hospodaření s majetkem náležejícím do dědictví. Svolení soudu žalobkyně žádným způsobem nedokládá. Kromě toho není jediným zákonným dědicem po Mgr. Leonardu K., dalším účastníkem dědického řízení je i další možný dědic, tedy otec zesnulého Ing. Piotr K.. Dle ustanovení § 91 odst. 2 o.s.ř. mají všichni dědicové postavení nerozlučných společníků, což v tomto případě nenastává, je zde tedy nedostatek aktivní věcné legitimace ve sporu. Jako ustanovená správkyně dědictví může správce dědictví s věcmi a s jiným majetkem náležejícím do dědictví nakládat nebo činit jiná opatření, resp. činit úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu, také podle § 175r odst. 2 o.s.ř. a § 480a odst. 2 občanského zákoníku platného do 31.12.2013. Opět souhlas soudu ani souhlas dalších dědiců žalobkyně nedokládá. Co se týče postmortální ochrany osobnostních autorských práv dle § 11 odst. 5 autorského zákoníku jako osoba blízká se může domáhat pouze toho, aby si po smrti autora nikdo neosoboval jeho autorství k dílu, aby dílo bylo užito jen způsobem nesnižujícím jeho hodnoty a je-li to obvyklé, aby byl uveden autor díla. Nároky žalobou označené nemohou být na citovaném ustanovení autorského zákona založeny. Kromě toho žalobkyně není ani aktivně věcně legitimována k domáhání se určení autorství Mgr. Leonarda K. k softwaru, protože není účastnicí hmotně právního vztahu, neboť Mgr. Leonard K. nebyl výlučným autorem předmětného softwaru. Žalobkyně blíže netvrdí, ani neopírá o relevantní důkazy základní otázku domnělého výhradního autorství Mgr. Leonarda K.. Snaží se přesunout teorii negativního důkazního břemene, taková argumentace je zcela zřejmou dezinterpretací uvedené doktríny, v první řadě je povinností žalobkyně tvrdit a prokázat, že Mgr. Leonard K. byl autorem nebo spoluautorem předmětného software, v jakém rozsahu a na základě čeho se žalobních nároků domáhá právě žalobkyně, včetně toho prokázat údajná porušení autorských práv ze strany 1.žalovaného. Z listin již připojených ve spise vyplývá, že předmětný software, tedy produkt XPS, byl vytvořen součinností více osob, jako dílo zaměstnanecké dle § 58 autorského zákona, popř. jako dílo kolektivní dle § 59 autorského zákona. To plyne i z odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11.10.2007 čj. 3Cm 54/2006-522. Vzhledem k tomu, že Mgr. K. byl statutární orgán, dílo jím vytvořené při výkonu předmětu podnikání společnosti bude vždy považováno v režimu § 58 autorského zákona. V obou případech výlučná majetková práva k němu vykonává žalovaný č.1 jako zaměstnavatel, či jako právnická osoba, pod jejímž vedením byl software vytvořen, nikoliv jednotliví spoluautoři či autor. Pokud tedy 1.žalovaný uzavřel s 2.žalovaným licenční smlouvu na předmětný software ve prospěch žalovaného č. 4, učinil tak zcela legitimně a po právu, stejně tak byl oprávněn uzavřít se Štefanem H., žalovaným č.9, smlouvu o dílo na úpravu tohoto produktu a umožnit úpravu a modifikaci tohoto softwaru. Mgr. Leonard K. tedy za svého života nemohl vykonávat majetková autorská práva k dílu výlučně, neboť tato náležela žalovanému č.1, za této situace pak majetková autorská práva nemůže vykonávat ani žalobkyně jako dědička. Kromě toho třetí označený software SC office V5.0 nebyl nikdy v majetku žalovaného č.1, ale žalovaného č.2. První žalovaný rovněž odkázal na zprávy představenstva 1.žalovaného vyhotovované k účetním

závěrkám společnosti, tak jak jsou založeny ve Sbírce listin obchodního rejstříku. Odkázal na tyto zprávy za roky 2001 až 2005, ze kterých vyplývá, že byly postupně plánovány investice do vývoje vlastního programového vybavení a realizace vlastních projektů. K roku 2004 vyplývá, že činnost společnosti byla zaměřena na dokončení vlastního softwarového produktu XPS, které se podařilo až v prvním čtvrtletí roku 2005, oproti předpokládanému termínu ke konci roku 2004. Ze zápisu z valné hromady žalovaného č.1 vyplývá, že hlavní produkt žalovaného č.1 je software XioportfolioServerPlus, tedy že hlavní činností společnosti je vývoj vlastního software a servis poskytovaný žalovanému č.2. V účetnictví společnosti je pak tento produkt oceněn na více než 500.000 Kč. Totéž vyplývá ze zápisu Ing. Tomáše M. v tom smyslu, že se jedná o zaměstnanecké dílo. Co se týče nároku žalobkyně na uložení povinnosti žalovanému č.1 zdržet se neoprávněného nakládání se software, je tento požadavek nedůvodný, žalovaný č.1 se software SC office V.5.0 nikdy nenakládal, produkt XPS pak již minimálně od roku 2008 neuvádí, sama žalobkyně uvádí, že žalovaný č.1 nevyvíjí od roku 2008 žádnou činnost a přerušil provozování své živnosti. Sama žalobkyně také tvrdí, že od února 2006 žalovaný č.1 neměl žádné zaměstnance, společnost přešla do útlumového režimu a nevyvíjela žádnou činnost. Žalovaný č.1 tedy nemůže se software žádným způsobem nakládat, co se týče nároku na zaplacení částky 30.000.000 Kč, kterou žalobkyně uplatňuje po všech žalovaných společně a nerozdílně, z ničeho nevyplývá, na základě čeho dospěla k uvedené částce, za jaké porušení povinností a z jakého titulu je tato částka uplatňována. Není ani zřejmé, v jaké části se jedná o náhradu škody a v jaké o vydání bezdůvodného obohacení, protože konkrétní nárok, pokud je uplatněn z obou právních důvodů, má vždy náhrada škody přednost, u 1.žalovaného není splněn ani jeden z nutných předpokladů pro vznik odpovědnosti za škodu. Proto navrhl žalobu zamítnou a žalobkyni uložit povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení.

17. Žalovaný č. 2 (SC Servis spol. s.r.o.) a žalovaný č.7 Ing. Jiří Š. (jednatel druhého žalovaného od roku 2000) rovněž neuznali tvrzené nároky ani z části. Tvrzení žalobkyně označili za nepravdivá, popř. zkreslená, tvrdili, že software XioportfolioServer a XioportfolioClient byl vytvořen činností většího počtu zaměstnanců společnosti 1.žalovaného či osob činných pro 1.žalovaného v jiném než pracovněprávním vztahu, majetková autorská práva tedy náleží společnosti 1.žalovaného. Mgr. K. zemřel v srpnu 2003, v době jeho smrti byly naprogramovány pouze dvě z mnoha částí, resp. předchůdce dvou částí systému XPS, tyto moduly byly dodány do České spořitelny a.s., tedy žalovaného č.3, tato měla postupně obdržet další části systému, ale do konce života Mgr. K. naprogramovány nebyly. Systém XPS vytvořený pro 4.žalovaného, tedy Raiffeisenbank a.s., byl dokončen a uveden do rutinního provozu v říjnu 2005, byl naprogramován bez účasti Mgr. K., který byl již dva roky mrtev. Co se týče ochranné známky XIO.CZ, lze se domnívat, že Mgr. K. tuto ochranou známku poskytl k užívání společnosti 1.žalovaného, protože tato společnost již za jeho života toto označení užívala na svých dokumentech a produktu XPS, on sám pak takové dokumenty podepisoval. Kromě toho ochranná známka byla zapsána až v roce 2003 s právem přednosti od června 2002 a 1.žalovaný obchodní jméno shodného textu užívá od roku 2000. Co se týče systému SC Office, majetková práva k tomuto systému od počátku náleží společnosti 2.žalovaného, na základě nařízeného předběžného opatření člen představenstva 1.žalovaného Mgr. Trna předal společnosti 2.žalovaného, která jednala 7.žalovaným, zdrojový kód XPS, ten 7.žalovaný jménem společnosti 2.žalovaného uložil do úschovy u Aurapont s.r.o., kód si následně vyzvedl 4.žalovaný v souladu se smlouvou z úschovy, aby zabezpečil kontinuitu obchodování a zajistil si možnost podpory a rozvoje software. Mgr. K. až do své smrti nikdy neučinil jediný úkon, kterým by jakkoliv uplatnil své nároky k systému SC Office. Oba žalovaní tedy shodně namítali, že Mgr. Leonard K. nikdy nebyl autorem XPS a SC

Office, nejvýše spoluautorem systému, nikdy nebyl nositelem majetkových práv, žalobkyně tudíž nemohla tato majetková práva nabýt děděním, žalovaný č.7 nikdy nenakládal ani s jedním systémem. 2.žalovaný se účastnil dodávky systému do Raiffeisenbank a.s. (4.žalovaný) v letech 2004 až 2005, od té doby s ním nikdy nepřišel do styku. Ohledně úhrady částky 30.000.000 Kč chybí základní skutková tvrzení o tom, proč by měli žalovaní danou částku hradit, proč by ji měli hradit společně a nerozdílně ani jakým způsobem žalobkyně dospěla ke stanovení uvedené částky. Kromě toho žalobkyně tento nárok uplatnila poprvé podáním ze dne 9.8.2008, i kdyby tedy nějaký nárok na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení existoval, byl by promlčen ve dvouleté subjektivní promlčecí lhůtě, která počala běžet nejpozději dnem podání žaloby, tedy 24.8.2005.

18. Žalovaný č.3 (Česká spořitelna a.s.) navrhoval žalobu zamítnout. Namítal, že uzavřel se společností Softcase spol. s.r.o. dne 20.12.2012 licenční smlouvu, označenou č.2, její součástí je i prohlášení, že poskytovatel je oprávněn licenci k software poskytnout. Na základě toho se realizovala pouze první fáze dodávky software, sjednaná cena byla společnosti Softcase s.r.o. uhrazena. Na základě toho získal 3.žalovaný trvalou a nevýhradní licenci, následně vzhledem k nárokům žalobkyně společnost Softcase s.r.o. (nyní SC Servis s.r.o.) potvrdila, že 3.žalovaný je oprávněným uživatelem daného software, takže nedochází k porušování autorských práv třetích osob. Kromě toho 3.žalovaný poukázal na šikanózní návrh žalobkyně, na to, že se jedná o svévolné a zjevně bezdůvodné uplatňování práva, na což v nejednom případě poukazoval i Ústavní soud s tím, že žalobkyně (stěžovatelka) dosud podala u Ústavního soudu 102 ústavních stížností a 8 jiných podání, jedná se o typický případ zneužívání ochrany soudní moci, žalobkyně podává žaloby na všechny, s kterými se dostane do styku, žalobkyně opakovaně používá bezprávné výhrůžky ohledně přípravy k podání trestních oznámení směřujících proti účastníkům řízení, příp. i soudu. Kromě toho žalobkyně opakovaně žádá o osvobození od soudních poplatků, pravidelně jsou tyto zamítány pro bezúspěšné uplatňování práva. 3.žalovaný k tomuto namítal, že ani v tomto případě by neměla mít nárok na přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta, neboť vyšly najevo skutečnosti, které odůvodňují odnětí osvobození. Podmínky § 138 odst. 1 o.s.ř. Městský soud v Praze řešil ve věci 41 Cm 17/2007 v rozhodnutí čl. 532 jí nepřiznal osvobození od soudních poplatků a advokáta jí neustanovil s tím, že nejen že neprokázala majetkovou slabost, ale v rozhodné době byla i vlastníkem několika nemovitostí, automobilů, obytného přívěsu a hotovosti ve výši přibližně 300.000 Kč. Některé tyto relevantní skutečnosti úmyslně zamlčela, Vrchní soud v Praze toto rozhodnutí potvrdil, stejně tak jako Nejvyšší soud. Z veřejně dostupných zdrojů a z činnosti Městského soudu v Praze shrnul 3.žalovaný majetek žalobkyně na dva rodinné domy a pozemky v celkové výměře přes 4.000 m², skutečnost, že je předsedkyní představenstva 1.žalovaného a za tuto funkci pravděpodobně inkasuje odměnu, vlastní dva osobní vozy a obytný přívěs, byla jí vyplacena z dědictví částka téměř 300 000 Kč. Není tedy v situaci, aby nemohla nést soudní poplatky. Kromě toho se jedná o svévolné a zřejmě bezúspěšné uplatňování práva ze strany žalobkyně, poukázal v této souvislosti na ustanovení § 138 odst.2 o.s.ř. Ustanovení advokáta není pak nezbytné k ochraně zájmů žalobkyně, poukazoval v této souvislosti i na rozhodnutí Ústavního soudu ČR a na skutečnost, že se žalobkyně v právním řádu orientuje, je schopna svá práva hájit, kromě toho podává svá vlastní podání, tedy bez součinnosti advokáta. Navrhl tedy postup soudu dle § 138 odst. 2 o.s.ř. Dále žalovaný namítal, že žalobkyně není aktivně legitimovaná, v době podání žaloby byla jedním z potenciálních dědiců po zesnulém panu K., nesprávně si vykládá § 26 odst. 2 a § 8 odst. 4 autorského zákona, i když by byla zákonný dědic, nelegitimuje ji to k podání této žaloby. Je pouze jedním z více potencionálních dědiců, okruh dědiců nebyl v době podání

žaloby znám, poukázal na ustanovení § 175r o.s.ř. s tím, že požadovaná částka nepředstavuje v žádném případě věc spadající do rámce obvyklého hospodaření s dědictvím a žalobkyni žádné svolení soudu nikdy uděleno nebylo. Stejně tak nebyl dán souhlas ostatních dědiců ani k podání žaloby, ani pokračovat v řízení. 3.žalovaný dále namítal, že není aktivně legitimovaná ani jako správce dědictví, i zde by byla oprávněna jako správce jednat pouze po obdržení souhlasu od ostatních dědiců a zároveň od soudu. Kromě toho správkyní dědictví byla ustanovena soudem až 20.2.2006, v době podání žaloby tedy její aktivní legitimace jako správkyně dědictví nemohla přicházet v úvahu. Z titulu § 11 odst. 5 autorského zákona, tedy co se týče postmortální ochrany osobnostních práv autora, nedává žalobkyni oprávnění domáhat se majetkových autorských práv. 3.žalovaný shodně jako předchozí dva žalovaní namítal, že předmětné programy vznikly jako dílo zaměstnanecké, odkázal rovněž na zprávy představenstva 1.žalovaného z let 2000 až 2005, poukazoval na to, že žaloba žalobkyně není srozumitelná, žalobkyně nenapravila zásadní vady žaloby, i když k tomu byla soudem vyzývána, označil za nepřijatelný návrh na přistoupení 3.žalovaného do řízení, namítl promlčení veškerých nároků tvrzených žalobkyní, neboť žalobkyni uplynula subjektivní promlčecí doba, nejpozději v červnu roku 2007, tedy ještě předtím, než se žalobkyně pokusila podat návrh na přistoupení 3.žalovaného do řízení, tedy dne 12.12.2011, kdy poprvé označila 3.žalovaného, tedy Českou spořitelnu a.s. Nárok na zaplacení částky 30 000 000 Kč, pak 3.žalovaný považuje za naprosto nepřiměřený, Mgr. K. jako spoluautor by nemohl být v žádném případě oprávněn požadovat žádnou částku přesahující jeho částečný podíl na vývoji software, což teoretické nároky žalobkyně dále zmenšuje. Solidární odpovědnost žalovaných není rovněž v tomto případě dána, žalobkyně popisuje několik skutků u každého z žalovaných, kterých se nemohli dopustit všichni žalovaní současně společným jednáním. 3.žalovaný dále namítal nepravdivost tvrzení příkladmo, že by pan K. vyhrál v roce 2002 výběrové řízení v České spořitelně, neboť žádné takové výběrové řízení neproběhlo, nebo např., že by společnost 1.žalovaného neměla v předmětu podnikání tvorbu software, přitom dle živnostního rejstříku bylo předmětem podnikání 1.žalovaného od jeho založení poskytování software a poradenství v oblasti hardware a software. Navrhoval tedy žalobu odmítnout dle § 43 odst. 2 o.s.ř., pokud tak soud neučiní, navrhoval zamítnutí žaloby, pokud soud nebude postupovat dle § 92 o.s.ř. a nezamítne návrh žalobkyně na přistoupení 3.žalovaného do řízení.

19. 4.žalovaný (Raiffeisenbank a.s.) navrhoval žalobu zamítnout, pokud soud nezamítne návrh na přistoupení 4. žalovaného do řízení, poukazoval na to, že od počátku není jasný okruh účastníků, protože žalobkyně je stále mění. Žaluje mnoho osob společně a nerozdílně, přitom mezi nimi nejsou mnohdy ani žádné vazby. Skutkové základy ve vztahu k jednotlivým subjektům jsou rozdílné, tvrzení žaloby jsou neurčitá, nesrozumitelná, nepodložená, řada z nich je smyšlených. Autorské dílo, které je předmětem sporu, je specifikováno neurčitě včetně názvu, i ten žalobkyně mění. Ve vztahu ke 4.žalovanému není zřejmé, čím měl 4.žalovaný zasáhnout do práv jiných osob, 4.žalovaný odmítá jakékoliv své porušení či zásah do cizích práv. Pokud žalobkyně zmiňuje smlouvy mezi 4.žalovaným a 2.žalovaným z roku 2004, plnění dle těchto smluv bylo vytvářeno bez účasti Mgr. K., smlouvy byly uzavřeny cirká rok po jeho smrti a plnění bylo naprogramováno a dodáno více jak dva roky po jeho smrti. Žalobkyně nijak nedokládá věcnou či autorskou souvislost tohoto plnění s jí tvrzeným dílem, i označení díla se liší. Plnění podle zmíněné smlouvy bylo kolektivním dílem, namítal tedy nedostatek aktivní legitimace žalobkyně. Kromě toho zdůraznil, že plnění dodané podle této smlouvy s 2.žalovaným již 4.žalovaný neužívá, neužívá ani jiné dílo označené žalobkyní, žaloba je tedy nedůvodná. Spolupráce s SC Servis s.r.o. byla ukončena dohodou z 26.5.2006, poukázal na informace od 2.žalovaného, na rozhodnutí soudu, ze

kterých se lze oprávněně domnívat, že předmětné plnění bylo kolektivním dílem (8 Cm 116/2007, 3 Cm 54/2006).

20. Žalovaný 5 (Cleveriance Enterprise Solutions a.s.) a 6.žalovaný Ing. Tomáš M. společně namítali nedostatek aktivní legitimace žalobkyně, namítali, že ještě žádného dědického nároku nenabyla, namítali, že počítačové programy, které žalobkyně označuje za předmět sporu, jsou dílem zaměstnaneckým, příp. kolektivním. Za života syna žalobkyně byla vytvořena pouze nepatrná část software XioPortfolioServer V4.0 a XioPortfolioClient V4.0, ani tato část nebyla vytvořena samostatně synem žalobkyně, nýbrž kolektivně řadou autorů, obdobným způsobem vznikl i software SC Office V5.0. K prvnímu bodu petitu namítali, že zůstavitel není autorem uvedených programů, kromě toho tyto nejsou ani dostatečně specifikovány tak, aby bylo možno rozpoznat, k čemu má být autorství určeno. K druhému bodu petitu, tedy určení, že žalobkyně vykonává majetková práva k počítačovým programům, je posouzení faktického výkonu práva, není tedy na místě určovat deklaratorním rozhodnutím soudu tuto skutečnost. K třetímu žalobnímu bodu namítali věcnou a technickou nesprávnost, protože není ani možné vykonat povinnost spočívající v nekonání rukou společnou a nerozdílnou, zdůraznili, že ani jeden z nich žádné neoprávněné nakládání s počítačovými programy nečinil a nečiní a žalobkyně toto neprokazuje. Pod posledním bodem žaloby se pak žalobkyně domáhá náhrady škody ve formě ušlého zisku, která měla vzniknout znemožněním užití počítačových programů dědicům zůstavitele. Zároveň požaduje vydání bezdůvodného obohacení za neoprávněné nakládání s počítačovými programy. Netvrdí však a ani neprokazuje, jakým konkrétním úkonem měly být porušeny povinnosti žalovaných, kterým ze žalovaných měly být takové povinnosti porušeny, jak mělo být znemožněno užití počítačových programů a jaká v důsledku případného porušení vznikla škoda a nedokládá ani příčinnou souvislost mezi těmito skutečnostmi. Výpočet či specifikace údajného ušlého zisku, případně bezdůvodného obohacení není zřejmá, k návrhu k úhradě požadové částky společně a nerozdílně namítali, že není vůbec uvedeno, jakým společným jednáním žalovaných měla být škoda způsobena. Není ani zřejmé, proč by tato částka měla být placena k rukám žalobkyně, když ona je pouze jedním z okruhu zákonných dědiců v rámci doposud neukončeného dědického řízení.
21. 6.žalovaný namítal nedostatek své pasivní legitimace s tím, že není zřejmé, proč je žalován jako fyzická osoba.
22. Žalovaný č.8 (CTS Trade It a.s.) neuznal žádný z nároků uplatněných žalobou, ani z části, k bodu I. petitu namítal, že počítačové programy nejsou dostatečně specifikovány, přesto uváděl, že pan K. nebyl jejich autorem, software XioPortfolioServer V4.0 a XioPortfolioClient V4.0 byl zaměstnaneckým, případně kolektivním dílem zaměstnanců společnosti 1. žalovaného, či osob spolupracujících na základě živnostenského oprávnění. Jediným vykonavatelem majetkových práv k takovému dílu je tedy 1.žalovaný. Za života zůstavitele byla vytvořena pouze nepatrná část softwaru, ani tato nebyla vytvořena samostatně zůstavitelem. Žalobkyně kromě toho neoznačila žádný důkaz, ze kterého by bylo možno usuzovat na výlučné autorství zůstavitele k počítačovým programům. K bodu II. žaloby namítal, že pan K. nebyl jediným autorem uvedených programů, nebyl ani vykonavatelem autorských práv ve vztahu k těmto programům, tedy ani žalobkyně nemůže být jejich vykonavatelem. K bodu III. žaloby namítal, že žádné neoprávněné nakládání s počítačovými programy nečinil a nečiní, žalobkyně ani neuvádí, kdy a jakým způsobem a konkrétním jednáním se mají žalovaní a kteří z žalovaných neoprávněného nakládání dopouštět, ani k tomuto nenabízí adekvátní důkazní prostředky. K žalobnímu návrhu pod bodem IV. namítal, že žalobkyně požaduje náhradu škody ve formě

ušlého zisku a zároveň vydání bezdůvodného obohacení, netvrdí, jakým konkrétním úkonem měly být porušeny povinnosti ze strany žalovaných, jak mělo být znemožněno užití počítačových programů a jaká v důsledku případného porušení vznikla škoda, nedokládá ani příčinnou souvislost. Namítal že žalobkyně není aktivně legitimována, není oprávněna vymáhat po žalovaných žalobou uplatněné nároky, správce dědictví, tedy v tomto případě žalobkyně, je oprávněn nakládat s hodnotami pozůstalosti způsobem přesahujícím rámec obvyklého hospodaření pouze se souhlasem soudu dle § 480a o.z., podle předmětu tohoto sporu se tedy jedná o úkon přesahující rámec obvyklého hospodaření a žalobkyně nikdy ani netvrdila ani nedoložila, že by k těmto úkonům disponovala svolením soudu. Navrhl tedy žalobu zamítnout.

23. 9.žalovaný se připojil k vyjádření žalovaných 5,6 a 8, vznesl z opatrnosti námitku promlčení.
24. Soud provedl důkaz potvrzením Obvodního soudu pro Prahu 8 ve věci 20 D 1112/2003-374, usnesením téhož soudu čj. 20 D 1112/2003-393, výpisem z obchodního rejstříku pro 1.žalovaného, potvrzením 1.žalovaného s datem 3.1.2002, mailovou korespondencí mezi Tomášem M. a Jiřím Š., osvědčením o zápisu ochranné známky, daňovým dokladem společnosti XIO.CZ a.s., plnou mocí, kterou udělila žalobkyně jako předsedkyně představenstva 1.žalovaného místopředsedovi Ing Rolandu D., čestnými prohlášeními Tomáše M., Marka C. a Tomáše T., Pavly M., Jana P., Milana G. a Tomáše M., zahájením úkonů trestního řízení ve věci PČR Obvodní ředitelství Praha III, SKPV-OHK 1.oddělení čj. ORIII-438/OHK-2005, zprávou nezávislého auditora, zprávou o vztazích mezi propojovanými osobami, úplným výpisem z obchodního rejstříku pro 2.žalovaného, smlouvou o uzavření budoucích smluv mezi Softcase s.r.o. a Mgr. Leonardem K.m, smlouvou o vytvoření autorského díla a poskytnutí práv k autorskému dílu, protokolem o předání díla, čestným prohlášením Tomáše M., usnesením Městského soudu v Praze ve věci 3 Cm 54/2006-62, dodatečnými informacemi ke zprávě představenstva 1.žalované o aktuální situaci ve společnosti a návrh k rozdělení čistého zisku za účetní období roku 2002, seznamem smluv uzavřených mezi společností 1.žalovaného a 2.žalovaného, dodatky o smlouvách o poskytování servisních služeb, přípisem daňového poradce s datem 19.1.2007, z dědického spisu Obvodního soudu pro Prahu 8 20 D 1112/2003 pak usneseními ze dne 3.2.2005 Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ve stejné věci ze dne 29.4.2005, usnesením ze dne 26.července 2005 včetně usnesení odvolacího soudu z 31.10.2005 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10.2.2006 a aniž by řízení dále doplňoval, neboť to považoval za nadbytečné, žalobu zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou.
25. Žaloba v této věci byla podána 24.8.2005, žalobkyně ji podala jako fyzická osoba a jeden z dědiců po zemřelém Mgr. Leonardu K., datum úmrtí xxx.
26. Podle § 3028 zák.č. 89/2012 Sb., podle odst. 1, se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle odst. 2 není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Podle odst. 3 není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

27. Soud se tedy v dané věci řídí občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. a zákonem č. 121/2000 Sb. ve znění platném do 31.12.2013 a postupuje přitom podle občanského soudního řádu ve znění platném do 31.12.2013.
28. Podle § 153 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb. soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci.
29. Podle § 154 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení.
30. Podle § 11 odst. 5 autorského zákona po smrti autora si nikdo nesmí osobovat jeho autorství k dílu. Dílo smí být užito jen způsobem nesnižujícím hodnotu díla. Je-li to obvyklé a nejde-li o dílo anonymní, musí být při jeho užití uveden autor. Ochrany se může domáhat i po zániku majetkových práv osoba autorovi blízká, právnická osoba sdružující autory nebo příslušný kolektivní správce.
31. Podle § 40 odst. 1 autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména a) určení svého autorství, b) zákazu ohrožení svého práva, včetně hrozícího opakování, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zejména zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytu, neoprávněného dovozu nebo vývozu originálu nebo rozmnoženiny či napodobeniny díla, neoprávněného sdělování díla veřejnosti, jakož i neoprávněné propagace, včetně inzerce a jiné reklamy, c) sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití, o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, o způsobu a rozsahu jejího neoprávněného užití, o její ceně, o ceně služby, která s neoprávněným užitím díla souvisí, a o osobách, které se neoprávněného užití díla účastní, včetně osob, kterým byly předmětné rozmnoženiny či napodobeniny díla určeny za účelem jejich poskytnutí třetí osobě, a rovněž informací o skutečnostech rozhodných pro výši odměny podle § 24 a 25; práva na informace podle tohoto ustanovení se autor může domáhat vůči osobě, která do jeho práva neoprávněně zasáhla nebo je neoprávněně ohrozila, a dále zejména vůči osobě, která 1. má nebo měla v držení neoprávněně zhotovenou rozmnoženinu či napodobeninu díla za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, 2. využívá nebo využívala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu, která neoprávněně zasahuje nebo zasahovala do práva autora nebo je neoprávněně ohrožuje nebo ohrožovala, 3. poskytuje nebo poskytovala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, 4. byla označena osobou uvedenou v bodě 1, 2 nebo 3 jako osoba, která se účastní pořízení, výroby nebo distribuce rozmnoženiny či napodobeniny díla anebo poskytování služeb, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, nebo 5. je osobou povinnou podle § 24 odst. 6 nebo § 25 odst. 2, d) odstranění následků zásahu do práva, zejména
1. stažením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2 z obchodování nebo jiného užití, 2. stažením z obchodování a zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 3. zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 4. zničením nebo odstraněním materiálů a nástrojů použitých výlučně nebo převážně k výrobě neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla

nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, e) poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, zejména

1. omluvou, 2. zadostiučiněním v penězích, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím; výši peněžitého zadostiučinění určí soud, který přihlédne zejména k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo; tím není vyloučena dohoda o narovnání, f) zákazu poskytování služby, kterou využívají třetí osoby k porušování nebo ohrožování práva autora. Podle odst. 2 opatření podle odstavce 1 písm. d) musí být přiměřené závažnosti porušení práva a musí být přihlédnuto k zájmům třetích osob, zejména spotřebitelů a osob jednajících v dobré víře. Podle odst. 3 autorovi, jehož návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve sporu neuspěl, a podle okolností určit i rozsah, formu a způsob uveřejnění. Podle odst. 4 právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

32. Podle § 41 auroského zákona domáhat se nároků podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a f) a § 40 odst. 3 a 4 je oprávněna namísto autora osoba, která smluvně nabyla výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít, nebo které je výkon tohoto oprávnění svěřen zákonem; nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy se tato osoba může domáhat pouze za zásah do majetkových práv autorských. Právo autora domáhat se nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv autorských, jakož i nároku podle § 40 odst. 3 zůstává nedotčeno.

33. Podle § 175f odst. 1 o.s.ř. soud může v řízení o dědictví, vyžaduje-li to obecný zájem nebo důležitý zájem účastníků, ustanovit usnesením i bez návrhu správce dědictví, a) nezanechal-li zůstavitel listinu o správě dědictví, kterou by ustanovil správce dědictví oprávněného spravovat veškerý majetek náležející do dědictví; zanechal-li zůstavitel listinu o správě dědictví, kterou ustanovil správce dědictví oprávněného spravovat jen část majetku náležejícího do dědictví, soud může ustanovit správce dědictví ke správě toho majetku, k jehož správě neustanovil správce dědictví zůstavitel, b) jestliže zůstavitelem nebo soudem ustanovený správce dědictví zemřel, byl zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo byl v této způsobilosti omezen nebo byl soudem zproštěn funkce dosavadní správce dědictví. Podle odst. 2 správce dědictví soud ustanoví zejména z okruhu dědiců nebo z okruhu osob blízkých zůstaviteli; správcem dědictví může být ustanoven i notář, který v tomto řízení není soudním komisařem. Je-li předmětem dědění podnik nebo nemovitost, ustanoví soud správcem dědictví osobu, která má zkušenost s vedením podniku nebo se správou nemovitosti. Správcem dědictví lze ustanovit pouze toho, kdo s tím souhlasí. Má-li dědictví připadnout státu podle zvláštního právního předpisu,^{67e} může soud ustanovit správcem dědictví též stát. Podle odst. 3 správce dědictví ustanovený soudem je povinen ujmout se výkonu své funkce dnem následujícím po dni doručení usnesení, není-li v něm uveden den pozdější. Podle odst. 4 je-li správce dědictví zřejmě nezpůsobilý řádně vykonávat svou funkci, soud jej i bez návrhu usnesením zproští funkce. To platí i v případě, že je přes výzvu soudu podle § 175d odst. 4 nečinný. Podle odst. 5 z důležitých důvodů, zejména nevykonává-li řádně svou funkci, může soud i bez návrhu usnesením zprostit správce dědictví funkce. Totéž platí, požádal-li správce dědictví soud o zproštění z funkce správce dědictví. Podle odst. 6 v usnesení podle odstavců 1, 4 nebo 5 musí být vymezen rozsah spravovaného majetku zůstavitele.

Podle odst. 7 správce dědictví, který byl zproštěn funkce, je povinen řádně a bez zbytečného odkladu informovat nového správce dědictví a předat mu všechny doklady týkající se spravovaného majetku. Nebyl-li ustanoven nový správce dědictví, má tuto povinnost vůči dědicům. Podle odst. 8 neplní-li správce dědictví povinnost podávat soudu zprávy o své činnosti nebo nevykonává-li přes upozornění soudu řádně svou funkci, může mu soud uložit pořádkovou pokutu (§ 53).

34. Podle § 175r odst. 1 o.s.ř. dědici mohou s věcmi nebo s jiným majetkem náležejícím do dědictví během dědického řízení nakládat nebo činit jiná opatření, přesahující rámec obvyklého hospodaření, jen se svolením soudu. Podle odst. 2 správce dědictví může s věcmi nebo s jiným majetkem náležejícím do dědictví nakládat nebo činit jiná opatření, přesahující rámec obvyklého hospodaření, jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu.
35. Podle § 480a zák.č. 40/1964 Sb. podle odst. 1 správce dědictví vykonává až do skončení projednání dědictví soudem správu dědictví nebo jeho části, jestliže tak zůstavitel stanovil podle § 480d nebo jestliže o tom rozhodl soud v řízení o dědictví. Podle odst. 2 správce dědictví při výkonu své funkce vykonává práva a plní povinnosti, které ke svěřenému majetku příslušely zůstaviteli. Úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření však může učinit jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu. O úkonech přesahujících rámec obvyklého hospodaření rozhodují dědici nadpoloviční většinou. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny, rozhodne na návrh kteréhokoliv dědice soud. Podle odst. 3 správce dědictví je povinen vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře. Za škodu, kterou způsobil porušením svých povinností, odpovídá podle § 420. Podle odst. 4 dokud správa dědictví trvá, nemohou dědici s majetkem náležejícím do dědictví, který byl svěřen správci dědictví, nakládat nebo s ním činit jiná opatření; jejich oprávnění podle odstavce 2 tím nejsou dotčena. Totéž platí, má-li dědictví připadnout státu podle § 462.
36. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 čj. 20 D 1112/2003 ze dne 3.února 2005 soud zjistil, že žalobkyně jako pozůstalá matka podala návrh na ustanovení správcem majetku, tento návrh byl zamítnut. Z odůvodnění vyplývá, že pozůstalá matka se opakovaně domáhala ustanovení správcem majetku, konkrétně akciové společnosti XIO.CZ, nejprve navrhovala jako správce pozůstalou sestru zůstavitele a posléze sebe. S osobou sestry zůstavitele jako správce majetku vyslovil nesouhlas pozůstalý otec, návrh byl jako nedůvodný zamítnut, protože do doby, než bude vyjasněn okruh dědiců, v tomto řízení nelze řešit otázku správce dědictví.
37. K odvolání mimo jiné žalobkyně rozhodoval Městský soud v Praze jako soud odvolací, výrok o zamítnutí návrhu pozůstalé matky na ustanovení správcem majetku zrušil usnesením ze dne 29.4.2005 čj. 24 Co 108/2005-260. Svě rozhodnutí v tomto směru odůvodnil tím, že nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně, že do doby, než bude vyjasněn okruh dědiců, nelze řešit otázku správce dědictví. Naopak právě okolnost, že okruh dědiců dosud nebyl vyjasněn, lze předpokládat, že tento stav bude ještě určitou dobu trvat, a to je důvodem, pro který by měl být urychleně ustanoven správce dědictví, zejména je-li na nutnost takového postupu soud opakovaně účastníky řízení upozorňován. Z odůvodnění je dále zřejmé, že pozůstalá matka, tedy žalobkyně, podávala návrh na ustanovení správcem dědictví 4.5.2004 a 19.1.2005. Vzhledem k tomu, že pozůstalý otec naopak navrhoval jako správce dědictví pozůstalou sestru zůstavitele MVDr. Patricii K., vyslovil soud, že za této situace se jeví vhodným, aby správcem dědictví byla ustanovena třetí osoba, která bude funkci správce vykonávat objektivně a ku prospěchu všech dědiců zůstavitele. V tomto rozsahu tedy vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 25.5.2005.

38. Obvodní soud pro Prahu 8 ve stejné věci rozhodoval znovu usnesením ze dne 26.7.2005 a ustanovil žalobkyni správcem části dědictví, a to akciové společnosti XIO.CZ, uložil správci části dědictví povinnost s odbornou péčí v součinnosti s orgány předmětné akciové společnosti činit úkony nezbytné k zajištění řádného běžného chodu podniku této společnosti a vyslovil, že jako správce je oprávněn zcizovat nemovitosti této akciové společnosti a movité věci do konkrétní hodnoty, poskytovat nebo přebírat půjčky a úvěry. Z odůvodnění tohoto usnesení se podává, že pozůstalá matka se opakovaně domáhá ustanovení správcem majetku, osobu, která by měla odborné předpoklady se nepodařilo zajistit, neboť pro výkon funkce je nutný souhlas s výkonem této funkce, proto byla k návrhu správcem ustanovena matka zůstavitele. Toto usnesení nabylo právní moci 5.12.2005. Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 31.10.2005 čj. 24Co 357/2005-320 ve výroku o určení žalobkyně správcem části dědictví potvrdil, obsah pověření správce změnil jen tak, že žalobkyně se ustanovuje správcem části dědictví – veškerých práv a povinností zůstavitele v akciové společnosti XIO.CZ a je oprávněna při výkonu své funkce vykonávat práva a plnit povinnosti, které k tomuto majetku příslušely zůstaviteli. Vyslovil, že úkony přesahující rámec obvyklého hospodaření může činit jen se souhlasem dědiců a se svolením soudu. Z odůvodnění pak vyplývá, že nejvhodnější osobou pro výkon této funkce by byl advokát, který je zapsán v seznamu správců konkursních podstat, soud prvního stupně v tomto směru učinil řadu kroků, žádný z oslovených správců ale nebyl ochoten v dané věci funkci správce dědictví vykonávat. V části, kterým změnil rozhodnutí soudu prvního stupně, pak odvolací soud uvedl, že toto bylo změněno tak, aby vymezení bylo v souladu s ustanovením § 480a odst. 2 občanského zákoníku.
39. Jak již bylo uvedeno shora, žaloba v této věci byla podána 24.8.2005, tedy v období, kdy žalobkyně byla nepravomocně ustanovena správkyní části dědictví v rozsahu společnosti XIO.CZ a.s. a po doručení tohoto usnesení (viz § 175f odst. 3 o.s.ř.) podala tuto žalobu, kde označila za 1.žalovanou právě tu společnost, již byla ustanovena správkyní. Nejpozději ke dni 5.12.2005, kdy jí bylo doručeno usnesení Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího, tedy měla být jednak označována nikoliv jako fyzická osoba, ale jako správce dědictví, ale zejména měla doložit souhlas dědiců a souhlas dědického soudu, což neučinila. Všechna svá podání podepisovala i nadále jako fyzická osoba, ve všech svých podáních se označovala jako žalobkyně, nikoliv jako správce dědictví, o tom, že byla ustanovena správcem části dědictví informovala zdejší soud až podáním došlým 20.3.2006, kdy doložila usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10.2.2006, čj. 20 D 1112/2003-393, kterým byla ustanovena správkyní celého dědictví po zůstaviteli.
40. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nedoložila soudu svolení dědického soudu ve smyslu § 480a odst. 2 občanského zákoníku platného do 31.12.2013. Přitom o nutnosti tohoto souhlasu byla poučena, jak již bylo uvedeno shora, bylo jí to výslovně soudem uloženo. Souhlas tedy měla mít nejpozději s podáním této žaloby, nejvýše k 5.12.2005. Je zcela zřejmé, že žalobkyně je vysokoškolsky vzdělaná, byla poučena o tom, že kdo je jmenován do funkce správce dědictví, je povinen vykonávat tuto funkci s péčí řádného hospodáře, do této péče pak nepopíratelně spadá povědomí správce dědictví o šíři svého oprávnění, tedy povědomí o tom, kdy je oprávněn jednat sám bez dalšího a kdy k jednání potřebuje souhlas dědiců a svolení dědického soudu. Nad to jí to bylo pravomocně soudem uloženo. Přitom každý úkon žalobkyně v posuzovaném případě překračuje rámec obvyklého hospodaření s dědickou podstatou, a to co do výše hodnoty (30.000.000,- Kč), tak i co do jeho povahy. Uplatnění takto vysokého nároku s sebou nese vzhledem ke své výši náklady spojené s jejich uplatněním, jejich výše není vzhledem k velikosti dědické

podstaty zanedbatelná, v případě neúspěchu bude dědická podstata zatížena dalšími náklady nikoli zanedbatelnými. Vymáhání náhrady škody či bezdůvodného obohacení v takové výši nemůže být považováno za součást obvyklého hospodaření.

41. Kromě toho žalobkyně od doby, kdy jí byl ustanoven zástupce z řad advokátů, tvrdila, že ve věci vystupuje jednak jako fyzická osoba, tedy pozůstalá matka, tak jako správce dědictví, teprve podáním došlým soudu 23.1.2015 žalobkyně sdělila výslovně, že „vystupuje v řízení pouze jako správkyně dědictví“. Na základě shora uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována.
42. Není ani aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu postmortální ve smyslu § 11 odst. 5 autorského zákona. Správce dědictví již z tohoto pojmu nemůže být osobou blízkou, žaloba podaná v bodě I. petitu by tedy byla nedůvodná bez jakéhokoliv dokazování.
43. Celý postup žalobkyně v této věci, tak jak je celkově zdokumentován obsahem tohoto spisu, se skutečně jeví jako šikanózní návrh ve vztahu k žalovaným a opakovaně doplňovaným žalovaným, tak jak byli navrhováni jako další účastníci řízení. Žalobkyně svá tvrzení o tom, že zůstavitel, tedy její zemřelý syn, byl jediným autorem předmětných počítačových programů (jejichž názvy žalobkyně průběžně v několika podáních měnila), nepředkládá žádný důkaz, pouze to tvrdí.
44. Již z té skutečnosti, že jedná jako správce dědictví, zároveň ve věci podává podání jako předsedkyně představenstva 1.žalovaného, takže tomuto musel být ustanoven opatrovník, je zřejmé, že v podstatě sama zapříčinila situaci, kdy jako správce dědictví 1.žalovaného zároveň tohoto označuje jako protistranu a věc tak staví do roviny, že se snaží z majetku 1.žalovaného, kterého je správcem dědictví, připravit o hotovost, o čemž svědčí zejména návrh smíru v této věci, jehož schválení se žalobkyně domáhala.
45. Jen pro úplnost soud dodává, že podle tvrzení žalobkyně k neoprávněnému užití autorského díla jejího zemřelého syna mělo docházet ode dne jeho úmrtí. V této souvislosti pak označuje všechny licenční smlouvy do té doby uzavřené jejím zesnulým synem za neplatné právě z důvodu úmrtí. Tato skutečnost však fakticky nenastává, pokud zesnulý syn žalobkyně uzavíral jakékoliv smlouvy, ať už sám nebo jménem 1.žalovaného jako předseda představenstva, teoreticky by do jeho práv mohla žalobkyně vstoupit jako dědic majetkových práv, ale to neznamená samo o sobě neplatnost těchto smluv od počátku.
46. Domáhat se nároků dle § 40 autorského zákona nemůže být ve své povaze považováno za součást obvyklého hospodaření. Výkonem práva a povinností nepřekračujících rámec obvyklého hospodaření s dědickou podstatou se považuje typicky přijetí plnění ze smlouvy uzavřené ještě zůstavitelem za jeho života nebo poskytnutí plnění, k němuž byl povinen ještě zůstavitel za svého života, ale úkon žalobkyně přesahuje rámec obvyklého hospodaření, musí mít tedy k tomu, aby k jeho učinění byla oprávněna, souhlas dědiců a svolení dědického soudu, což, jak bylo zjištěno z obsahu dědického spisu, nenastává, žádný takový souhlas v dědickém spise neexistuje. Pokud žalobkyně argumentuje sdělením samosoudce v dědické věci s datem 27.února 2006, že nic nebrání dědicům či správkyni dědictví podat u příslušného soudu ve sporném řízení žalobu, kde proti 3. osobě tvrzené majetkové právo zůstavitele uplatní, pak se nejedná o žádné rozhodnutí soudu a nemůže se ani po formální stránce jednat o souhlas dědického soudu, ten by musel být dán rozhodnutím, v tomto případě usnesením soudu, ke konkrétnímu úkonu.

47. S ohledem na to, že soud neshledal aktivní legitimace žalobkyně jako správce dědictví k podání předmětné žaloby, zamítl ji v celém rozsahu, aniž se dále po skutkové stránce zabýval tím, zda tvrzení označená žalobkyní jsou či nejsou pravdivá.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., žalovaní byli ve věci zcela úspěšní, náleží jim tedy právo na náhradu nákladů řízení, a to v případě 4.žalovaného ve výši 1.800 Kč (300 Kč za 6 úkonů), v případě žalovaných č. 2,3,5,6,7,8,9 pak za zastoupení advokátem, kdy náleží částka 56.342 Kč za úkon v případě zastupování jednoho z žalovaných (součet tarifních hodnot 30 105 000 Kč dle § 12 odst.3 a § 7 bod 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), při zastupování dvou a více osob sníženo o 20% dle § 12 odst.4 téže vyhlášky, tedy částka 45.073,60 Kč za úkon, za každý úkon pak náleží také paušální náhrada nákladů 300 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.
49. Právní zástupce 2. a 7. žalovaného vykázal ve věci 10 úkonů po 45.073,60 Kč, náleží mu i 10x paušální náhrada nákladů, tedy 3.000 Kč, celkem 453.736 Kč + 21% DPH 95.284,56 Kč, tedy celkem 549.020,56 Kč. Totéž u žalovaného č.7.
50. Třetímu žalovanému pak náleží odměna ve výši 56.342 Kč za 11 úkonů, tj. 619.762 Kč + 3.300 Kč, tedy 623.062 Kč + 21% DPH ve výši 130.843,02 Kč, tedy celkem 753.905,02 Kč.
51. Pátému a šestému žalovanému pak náleží náhrada nákladů za více zastupovaných po 45.073,60 Kč, celkem za 8 úkonů, tj. 360.588,80 Kč, paušální náhrada nákladů po 300 Kč za 10 úkonů je 3.000 Kč, kráceno na polovinu za dva zastupované, tj. 362.088,80 Kč + 21% DPH ve výši 76.038,65 Kč, tedy celkem 438.127,45 Kč. Výše náhrady nákladů u 6.žalovaného je totožná.
52. Osmému žalovanému pak náleží náhrada nákladů řízení za paušální odměnu za 1 úkon 56.342 Kč + 300 Kč, za druhý úkon ve výši 45.073,60 Kč + 75 Kč jako jedna čtvrtina paušální náhrady nákladů za zastupování čtyř žalovaných, tedy 101.790,60 Kč + 21% DPH ve výši 21.376,03 Kč, tedy celkem 123.166,63 Kč.
53. Devátému žalovanému pak náleží totéž, tedy částka 123.166,63 Kč.
54. O nákladech zastoupení opatrovníkem 1.žalovaného bude rozhodnuto po pravomocném skončení ve věci.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 18.března 2019

JUDr. Jaroslava Lobotková v.-r.
soudkyně